

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Ἡᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Ἐὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶ
γράφα δημοσιεύόμενα ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγρα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἰν
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διέθουν
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσημὸν 50 λεπτῶ
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἐνδύματος. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος (ὑπὸ
κ. Πηγελόπης Παπαηλιοπούλου). — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. Ἡ κόλα-
σις. — Τὸ χρυσὸ μυαλὸ (κατὰ μεταφρ. Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). —
Γράμματα τῆς Δος Νίνας. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγὴ. — Εἰδοποιή-
σεις. — Ἐπιφυλλίς: ἡ Ὀκτωβριανὴ ἑσπερὴ τῆς Βαυαρίας (ὑπὸ Δος
Μαρίας Πινέλη).

Ἡ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΕΝΔΥΜΑΤΟΣ

Ὅταν ὁ Μάξ Νορδάου ἔγραφε τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη
του, παρέλειψε νὰ συγκαταριθμῆσιν μεταξύ αὐτῶν καὶ τὴν
ἠθικὴν τοῦ ἐνδύματος. Διότι ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἄψυχον ἓνα
ἔνδυμα, ὅσον καὶ ἂν κατασκευάζεται ἀπὸ ὕλην εὐτελεῆ ἢ
πολύτιμον, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ὠραῖον ἢ ἀσχημον, συνδέεται
τόσον στενῶς μετὰ τὸν ἄνθρωπον, μετὰ τὴν ζωὴν του, μετὰ τὰ ἦθη
καὶ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς του, μετὰ τὰς βιωτικὰς συνθήκας καὶ πε-
ριστάσεις, αἱ ὁποῖαι τὸ ἐπιβάλλουν, ὥστε νὰ προσλαμβάνῃ
καὶ αὐτὸ κάποιαν φυσιογνωμίαν, κάποιον χαρακτήρα, κά-
ποιαν ὑπόστασιν ἠθικὴν.

Ἐφ' ὅσον μάλιστα μετὰ τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ τὸ
ἔνδυμα δὲν χρησιμεύει πλέον ἀπλῶς διὰ νὰ προφυλάσῃ τὸ
σῶμα ἀπὸ τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις τῆς ἀτμοσφαιρῆς, ἐφ'
ὅσον μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς αἰσθητικῆς, τὸ ἔνδυμα ἤρχισε
νὰ ἀδελφώνεται μετὰ τὸ κάλλος καὶ νὰ χρησιμεύῃ ὄχι μόνον
ὡς πλαίσιον αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ συχνὰ νὰ τὸ ἀναπληροῖ, ὅπου
λείπει, ἢ νὰ κρύπτῃ τοῦλάχιστον τὰς ἀτελείας καὶ ἀσχη-
μίας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ φύσις δὲν εἶναι, δυστυχῶς, καὶ τό-
σον φειδωλή, ἕκτοτε τὸ ἔνδυμα λαμβάνει εἰς τὴν κοινωνι-
κὴν ζωὴν μίαν δύναμιν καὶ μίαν ἐπιστημότητα, ἰσοσταθμοῦ
σαν ἂν ὄχι πρὸς αὐτὸ τὸ κάλλος, βεβαίως ὅμως πρὸς κατι-
τι, τὸ ὅποιον τὸ πλησιάζει πολὺ.

Ἡ παροιμία «Τὸ ράσο κάνει τὸ δεσπότην» εἶναι πολὺ
χαρακτηριστικὴ. Ἐὰν μάλιστα ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ δεσπό-
της, ὁ ἀρχηγὸς δηλαδὴ τῆς θρησκείας, ἦτον ἄλλοτε ὁ ἀρχη-
γὸς ὁ πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς καὶ πολιτικὸς τῶν λαῶν
τότε, ὄχι μόνον τὸ κάλλος ἦτο ἕκτοτε πολὺ συνδεδεμένον με-
τὰ τὸ ἔνδυμα, ἀλλὰ καὶ καθὲ ὑπεροχὴ καὶ ἰσχύς καὶ κύρος καὶ
ἀξίωμα.

Τὸ ἔνδυμα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προάγεται εἰς τὴν κοι-
νωνικὴν ἱεραρχίαν, μεταβάλλεται εἰς σῆμα καὶ εἰς ἔμβλημα,
προσλαμβάνει ἰδίαν μορφήν καὶ ἴδιον χαρακτήρα καὶ ἀπὸ
χυδαίου καὶ βαναύσου ράκου, τὸ ὅποιον χωρὶς ἀξίωσιν πε-
ριβάλλει τὰ ἀνθρώπινα μέλη, ἀνέρχεται μετὰ τὸν ἄνθρωπον
μαζὴ ὅλας τὰς κλίμακας τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης καὶ
τῆς κοινωνικῆς ἐπιστημότητος καὶ ἀργότερα μετὰ τοὺς θεοὺς
τοὺς ὠραίους καὶ τὰς χάριτας καὶ τὰς μούσας ὅλα τὰ ὕψη
τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς γοητείας καὶ τοῦ θελητήρου.

Τὸ ἔνδυμα οὕτω ἀπὸ ἀψύχου γίνεται ἐμψυχον, καὶ ἀπὸ ἀ-
σήμου καὶ ἀφανοῦς σημαντικὸν τόσον, ὥστε εἰς αὐτὸ νὰ δου-
λεύῃ ἡ ἀνθρωπότης καὶ χάριν αὐτοῦ, ὅπως χάριν τοῦ ἄρτου
καὶ τῆς τροφῆς, νὰ δαπανῶνται εἰς τὸν κόσμον ποσὰ μυθώδη
καὶ νὰ ἀποτελῇ τὸν σημαντικώτερον καταναλωτὴν τοῦ ἐθνι-
κοῦ πλοῦτου, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐξ ἴσου ἐπιστημότερον παρά-
γοντα αὐτοῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὡς ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι λαοί, φυσικὰ
εἰς τὴν μακρὰν ἐξέλιξιν τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ὑπέβαλλαν τὸ
ἔνδυμα εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς. Καὶ μόνον
ὅταν εἰς τὸν Ὀλυμπόν των συμπαρεκρίθησαν καὶ θεοὶ ὠραῖοι
καὶ ὅταν εἰς τὰ δάση των καὶ παρὰ τὰς δροσερὰς πηγὰς
τῶν γραφικῶν βουνῶν ἐδημιουργήθησαν κατοικίαι μουσῶν καὶ
χαρίτων καὶ δρυάδων καὶ ἀμαρυλλίδων, μόνον τότε τὸ ἔ-
νδυμα τὸ ἀέρινον καὶ νεφελῶδες τῶν ὠραίων πτυχῶν ἔκχευε
τὴν ἐμφάνισίν του.

του την ψυχή μιὰ μικρούλα ξκνηή, ή όποία τόν άγαπούσε πολύ επίσης, άλλ' ή όποία, άγαπούσε πολύ περισσότερο τὰ στολίδια.

Στά χέρια του μικρού όντος — τό όποιο ήτο πουλί και κούκλα μαζή, — ό χρυσός έφευγε με εύχαρίστησιν. Είχεν άλλες τες ιδιοτροπίες, και έκείνος δέν ήξευρε ποτέ να τής άρνηθί τίποτε, και άκόμη, από φόβο μήπως τήν λυπήσει τής έκρυψεν έως τό τέλος τό λυπητερό μυστικό της περιουσίας του.

— Είμαστε λοιπόν πολύ πλούσιοι; έλεγεν έκείνη.

Ό δυστυχής άπαντούσε: "Ω! ναι... πολύ πλούσιοι!

Και χαμογελοῦσε με άγάπη στο μικρό ώρατο πουλάκι, τό όποιο του έτρωγε με άθωότητα τό μυαλό. Καμιά φορά όμως τόν καταλάμβανε φόβος, είχε επιθυμία να ήταν φιλάργυρος, αλλά και τότε ή μικρή έκείνη γυναικίχρηχουνταν κοντά του πηδώντας και του έλεγε:

— "Αντρα μου, που είσαι τόσο πλούσιος! άγόρασέ μου κάτι πολύ ακριβό...

Και τής άγόραζε κάτι πολύ ακριβό.

Αυτό διήρκεσε δύο χρόνια, έπειτα ένα πρωί ή γυναικούλα πέθανε σαν πουλάκι... Ό θησαυρός είχε φτάσει στο τέλος του με ό,τι του έμενε, εκάμε στην άγαπητή του νεκρά ώραία κηδεία: δέν τόν ένδιέφερε πλέον δια τό χρυσάφι του. "Όταν έφυγε από τό νεκροταφείο δέν του έμενε σχεδόν πλέον τίποτε από τό θυμακτουργό αυτό μυαλό, ίσως μερικά τρίμματα στα πλάγια του κρανίου.

Τότε τόν είδαν να πηγάζει άνάμεσα στους δρόμους με τό ύφος άφρημένο, με τὰ χέρια προς τὰ έμπρός, παραπατούντας σαν άνθρωπος μεθυσμένος. Τό βράδυ, τήν ώρα που τὰ μαγαζιά φωτίζονται, στάθηκε έμπρός σε μία μεγάλη βι-

τρίνα, όπου έλαμπαν άνάμεσα στα φύτα διάφορα στολίδια και έμεινε εκει πολύ ώρα, κυττάζοντας ένα ζευγος γκαλιζικα παπουτσάκια, γαρνιρισμένα δλόγυρα με πτερο κύκνου. «Ξέρω κάποιον, στον όποιον αυτά τὰ παπ ουσάκια θα κάμουμε μεγάλη εύχαρίστηση,» έλεγε χαμογελώντας και χωρίς να θυμηθί πλέον πως ή γυναικούλα του είχε πεθάνει, έμπήκε να τὰ άγοράσει.

Από τό βάθος του μαγαζιου όπου είρίσαστο ή έμπορος άκουσε μιὰ φωνή, έτρεξε, και όπισθοχώρησε από φόβο, βλέποντας ένα άνθρωπο, όρθιο, άκουμπισμένο στο ταμετο να τήν βλέπει με ύφος ήλίθιο. Έκρατούσε με τό ένα χέρι τὰ γκαλιζικα παπουτσάκια τὰ γαρνιρισμένα με πτερο κύκνου και τής έδειχνε τό άλλο χέρι γεμάτο αίματα με κομματάκια χρυσου στην άκρη των νυχιών.

Αυτή εινε ή παράδοση του ανθρώπου με τό χρυσό μυαλό.

"Αν και φαίνεται φκντακτική αυτή ή παράδοσις εινε άληθινή από τήν μιὰ άκρη ως τήν άλλη... Εινε στον κόσμο δυστυχείς άνθρωποι οι όποιοι εινε καταδικασμένοι να ζουν με τό μυαλό τους και με τήν ζωήν τους, και τὰ μικρότερα πράγματα της ζωής, για αυτός εινε καθημερινή λύπη και έπειτα, όταν πλέον δέν έχουν δυνάμεις να ύποφέρουν. . . τότε . . .

(Alphonse Daudet)

Μετάφρασις δος Ειρήνης Νικολαΐδου

της πρωτεύουσας προς τόν επαρχιώτην και χωρικόν.

Τήν 12 'Οκτωβρίου του 1810, ό τότε διάδοχος του θρόνου Λουδοβίκος ό Γ' ένυμφεύθη τήν πριγκίπισσαν Τερέζαν της Σαξωνίας Hildburghausen: προς τιμήν των γάμων εινε μιάν άπέραντον πεδιάδα, εκουσαν επιφανειαν 550.000 τετραγωνικων μέτρων, εγενιναν τότε ίπποδρομίκια, και ως έπόμενον, επί τή ευκαιρία των γάμων του διαδόχου και των άγωνων συνέρρευσαν εκ των περιχώρων εις τήν πρωτεύουσαν: και ίδού πόθεν έλαβε τήν αρχήν της ή έορτή. Είς τήν πεδιάδα έδόθη άμέσως τήν ήμέραν έκείνην τό όνομα της νεονύμφου μελλούσης βασιλίσσης, τό όποιον φυλάχθη μέχρι της σήμερον, και όπου γίνεται έκτοτε κατ' έτος ή Oktoberfest.

"Όχι: δέν μόνον ή πεδιάς αυτή, άλλ' ειναι πολύ σύνθετες δια τήν πόλιν του Μονάχου, να ονομάζωνται πολλοί δρόμοι και πλατεΐαι με όνόματα γυναικων. Πόθεν έχει τήν αρχήν του τό τοιοϋτον δέν γνωρίζω.

Είς τήν εύρειαν και χλασράν αυτήν πεδιάδα της Τερέζας ενοικιάζονται από μηνων αι θέσεις παρ' των εργολάβων, πληρονόμεια άδρώς: Θέατρα όλων των εθνικοτήτων. Αρχιτέκτες και νεοτερισμοί των ήμερών μας, ό,τι παράδοξον και υπερφυσικόν, από γιγάντων μέχρι νάνων. Πικραστάσις Κινέζων και χωρίον δλόκληρον με τας συνθησεις και τόν τρόπον της καθημερινής ζωής εκάτον μιλίων από τὰ ένδότερα της διακεκαυμένης ζωής: θυμακτοποιί, λαχεία διάφορα, Garroussel άπειρα, μικροεμπορικά καταστήματα ψλικων, άχανή ζυθοποιεία με κήπους διακευασμένους προσωρινώς, όπου βλέπει τις επί όβελου διαπερασμένοι ενκαρσίως μέγιστον δλόκληρον βοϋν να ψήνεται τή συνοδεία ώραίας μουσικής, και να κινάται ό ζόθος δι' όδριάς, τό νεκταρ τουτο του μέρους, ως να έποτιζοντο ρίζαι φωτων εις ιδιαιτερα παραπήγματα παρεκκει σιεραι όβελων φέροντες ανά δέκα όρνιθας εκαστος μαγειρεΐα ιχθύων, άλλάντων, ζαχαροποιεία, άνθη, Θηριοτροφεία, ίπποδρομικα, εκ-

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΟΥ ΝΙΝΑΣ

Αγαπητή μου,

"Αλλην εύχαρίστον είδήσιν έχω να σου άναγγείλω σήμερον. Υπανδρεύομαι. Ό σύντροφός μου των εξετάσεων θα γίνη και πραγματικός μου σύντροφος. Μήν ύποθέσης, σε παρακαλώ ότι της αποφάσεώς μας αυτής προηγήθη συμπάθεια κατὰ τήν φοιτητικήν μας ζωήν, κατὰ τήν διάρκειαν της όποιας ούτε είχαμε καν γνωρισθί. Η άγωνία των εξετάσεων ή κοινή, ή στιγμιαίως γεννηθεΐσα εκ αυτής άμοιβαία συμπάθεια, και τό αίσθημα της αλληλοβοηθείας και αλληλεγγύης της ήμέρας έκείνης της κοινής δοκιμασίας εγενιναν ή άφορμή του γάμου αυτού.

— Είμαι ώραϊον πράγμα, μου είπε τήν επάυριον των εξετάσεων μας, να ελιπίζη κανεις εις τας δυσκόλους της ζωής στιγμάς εις μιαν γυναίκα, έντελώς και εις όλα ίσην προς αυτόν. Και ειναι άκόμη ώραϊότερον να συνδέεται με αυτήν δι' όλην του τήν ζωήν με τὰ ώραϊα αίσθήματα του σεβασμού, της εκτιμήσεως και ευγνωμοσύνης. Και ένω μου έλεγε τὰ πράγματα αυτά ήτο ως να με ήρώτα: θέλεις να είσαι δια πάντα ή γυναίκα αυτή, ή όποία με έσωσε χθές, και ίση προς ίσον, της όποιας ό νοϋς ειναι ισχυρός και ή ψυχή άνδρεία;

"Όλαι μου αι αποφάσεις περι άγαμίας εκλονίσθησαν με τό άφωνον εκείνο έρώτημα. Διότι ως ειζεύρης δέν εγινε επιστήμων παρὰ με τήν ρητήν άπόφασιν να μην ύπανδρευθώ: τόσον με ειχεν άπογοητεΐσει ή βασαισμένη ζωή της μητέρας μου εις τόν γάμον, τόσον εύρισκα άσυμβίβαστον τόν χαρακτήρα μου, τόν φύσει ειλικρινή και ελεύθερον και αξιοπρεπή, με τήν δουλικήν εξάρτησιν, εις τήν όποιαν ό γάμος

καταδικάζει τήν γυναίκα, ώστε από δέκα πέντε χρόνων άκόμη είχα πάρει τήν άπόφασίν μου.

Και δια να μη μείνω άπλώς γεροντοκόρη, άχρηστος και εις τόν εκυτόν μου και εις τούς άλλους, δια να ήμπορέσω να μείνω άνθρωπος με κάποιαν σημασίαν και εκτός του γάμου άκόμη, εκκέφθην να ζητήσω από τήν επιστήμην ό,τι άρνείται ή κοινωνία εις τήν γυναίκα, ή όποία δέν ύποτάσσεται εις τας άδίκοις προλήψεις της.

Και όμως τί έχρειάσθη δια να μεταβάλη τήν άπόφασίν μου. Έν τίποτε σχεδόν.

Μία μορφή συμπάθης, μία νεότης άνδρός δειλή, εις πόθος και μία παράκλησις να τείνω τό χέρι μου ως στηρίγμα εις τόν δρόμον της ζωής. Ούτε άγάπη, ούτε πάθος, ούτε όνειρα, ούτε συμφόν, ούτε καν άνάγκη. Ίσως μόνον ή άνάγκη ή έμφυτος εις κάθε ύπαρξιν να μη μείνη μόνη εις τήν ζωήν, να έχη κάποιον που να άγαπά και εις τόν όποτον να άφοσιωθί. Η φύσις, βλέπει, μας έφοδιάσε σκοπίμως με όλα αυτά τὰ ένστικτα και με όλας αυτάς τας άνάγκας, αι όποϊαι μεταβάλλουναπόφάσεις χρόνων και άλλάσουν από της μιζς στιγμής εις τήν άλλην τό πρόγραμμα της ζωής μας.

Τό πρόγραμμα τό ιδικόν μου τό άνεπτυξα τότε άμέσως εις τόν σύντρόφόν μου των εξετάσεων. Τό εσηζητήσαμεν μαζή, τό άνεπτύξαμεν και επιστημονικώς άκόμη. Η προσπάθειά του να με πείση, ότι ή επιστήμων γυναίκα εις τόν γάμον έχει θέσιν διάφορον από έκείνην ή όποία βασίζει τήν επιρρόην της μόνον εις τό εφήμερον κάλλος της και εις τήν νεότητά της, ή προσπάθειά του αυτή, εις τήν όποιαν επανήρχετο κάθε φοράν όπου συναντώμεθα εκάμε περισσότερον από φανεράν τήν πρόθεσίν του.

ιστον, εκ μαύρου μετάλλου, εστημένον επί μεγάλης λευκής μαρμαρινης κρηπίδος. Είς τόν περι αυτό χώρον ύπάρχει τριστόλιον, και επί των τούτων τούτου ειναι ανηρημένοι αι πρότομαί των διαπρεψάντων, των ένδοξων, των υπό της άρετης τέλος στεφέντων Βαυαρων. Τό σώμα του αγάλματος ειναι κενόν, και δι' εκάτον έβδομήκοντα βαθμίδων άνέρχεται τις μέχρι της κεφαλής, όπου ύπάρχει θέσις δι' επτά άνθρώπους. Επί της στεφάνης δε αυτού ύπάρχουν τέσσαρες μικραι θυρίδες σταυροειδώς, δια των όποιων έχει τις λαμπράν θεάν επί της πόλεως, των περιχώρων και των Άλπεων.

Τήν νύκτα, διατί ή έορτή διαρκεί και' εκάστην μέχρι της ενάτης, εκ του ύψώματος της Τερέζας, υπό τό ήλεκτρικόν φως τό φωτίζουν τό, ώκεανόν αυτόν και τὰ εορτάζοντα ρεύματα των ανθρώπων ειναι εξαΐσιον τό θέαμα. Τό Μόναχον έχει πολλά αξιοθέατα πράγματα, άλλ' ό κολοσσός της Bavaria ειναι ύπερτερον όλων. Και ως ιδέα και ως έργον. Η μεγαλοεπιής του αγάλματος στάσις, ή επιβάλλουσα μορφή, ή με τήσχη χάριν και φυσικότητα ύψωμένη άριστερά κρατούσα στεφάνον, ή δεξιά τήν σπάθην, τήν όποιαν έπακουμβή επί του παρα τούς πόδας της καθυμένου λέοντος, άποτελούν έν όλον έν γένει ειναι θαυμασιον.

Και εκ ακολουθεί ή Bavaria βλέπουσα κατ' έτος, συμνομένη και αγαλλομένη τὰ τέχνη της, συνεχίζοντα τὰ πάτρια, ως παρελάβον αυτά παρὰ των πατέρων των.

Μόναχον

Μαρία Ηνεξάλη

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

OKTOBERFEST

Τούτο εινε τό όνομα της μεγάλης πατροπαράδοτου έορτης της Βαυαρίας, ή όποία τελείται εις τό Μόναχον και διαρκεί δέκα πέντε ήμέρας. Αρχίζει τήν τελευταίαν έβδομάδα του Σεπτεμβρίου και λήγει εις τό τέλος της πρώτης έβδομάδος του 'Οκτωβρίου. Έν ένι λόγω κυμίνεσται μεταξύ τριων Κυριακων.

Οί Βαυαροί θεωρούν έαυτούς εύτυχεις δια τήν έορτήν ταύτην, και σεμνύνονται διότι έφύλαξαν αυτήν, και διότι ουδέμία άλλη Ευρωπαϊκή πόλις ή κρατος έχει τοιαύτην πανήγυριν.

Και έχουν πολλό δικαϊον. Η έορτή αυτή ειναι μοναδική εις τό είδος της. Δέν όμοιάζει ούτε τας Foires της Γαλλίας, ούτε τας πατριωτικας ή προς αναψυγήν της Ελβετίας, ούτε τας τόσας θρησκευτικας της Ιταλίας. Γίνεται ένταυτῶ πρόξενος μεγάλης κινήσεως του έμπορίου και έν είδος συνεντευξείας εις τήν φωνήν της πατρίδος, ήτις καλεΐ τὰ τέχνη της εις τό αυτό σημείον μετὰ τούς κόπους του θέρους, όταν πληρωθώσιν αι αποθήκαι σιτηρων και τὰ ύπόγεια κερπων και πάσης άλλης χειμερινής προμηθείας.

Η κυβέρνησις διευκολύνει μεγάλας τό έργον, θέτουσα μέγαν αριθμόν εκτάκτων τραίνων εις τήν διάβασιν των πατριωτων, εις τὰ όποια πληρόνον μόνον τήν άφιξιν εις τήν πρωτεύουσαν, ό,τι όμως και τήν επιστροφήν εις τήν γενέθλιον πόλιν. Ό,τι εξωραϊζει τήν έορτήν ειναι ό ήπιος των Βαυαρων χαρακτήρ, ειναι τό φιλόξενον, και ή καλή δεξιοσις

Ὡς ὁμως ἐνόησα δὲν ἦτο μόνον ἡ ἀνάγκη νὰ ἔχη εἰς κάποιον νὰ ἐλπίζῃ καὶ εἰς κάποιον νὰ στηρίζεται ποῦ τὸν ἔκαμνε νὰ ἐπιμένῃ. Φαίνεται ὅτι τοῦ ἤρσα ὡς γυναῖκα καὶ ὅτι διὰ μιᾶς ἐγεννήθη εἰς τὴν ψυχὴν του ἓνα πραγματικὸν αἶσθημα ἔρωτος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐσυμερίζομην τότε καθόλου.

Με τὸν καιρὸν ὁμως ἡ συνήθεια νὰ βλέπωμεθα, νὰ σκεπτόμεθα μαζὴ καὶ νὰ συζητοῦμεν παρέσυρε καὶ ἐμὲ εἰς τὸν κατήφορον μιᾶς συμπαθείας, ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασίν μου τοῦ γάμου. Τώρα ἔκαμα καλὰ ἢ ὄχι, αὐτὸ θὰ τὸ δείξῃ τὸ μέλλον. Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶμαι εὐτυχής. Σκεπτόμεθα μετὰ τὸ ἔτος μας αὐτὸ τῆς ἀστυκλικῆς νὰ ὑπανδρευθῶμεν καὶ ἔπειτα νὰ πᾶμε μαζὴ εἰς τὸ Παρίσι. Θὰ ἐπιδοθῶμεν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν γυναικολογίαν καὶ ἔτσι ἀσχολούμενοι εἰς τὸν ἴδιον κλάδον, θὰ ἠμποροῦμεν νὰ βοηθῆ περισσότερο ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ νὰ συμπληρώνωμεν ἀμοιβαίως τὴν ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν μας.

Γράψε μου τί ἐντύπωνιν σοῦ ἔκαμεν ἡ ἀπόφασίς μου.

Ἰδική σου με ἀγάπην : Νίνα

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΣΤΟΛΙΣΜΟΙ

Τὸ φθινόπωρον, ἐὰν παρασύρῃ εἰς τὸ πέρασμα του ὅλα τὰ πράσινα στολίσματα τῶν δένδρων, φέρει ὁμως πρὸς ἀποζημίωσιν νέα στολίσματα καὶ νέας ὀραϊστότητας διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Οἱ συρμοὶ οἱ ἐπίσημοι κατὰ προτίμησιν τὸ φθινόπωρον κάμνουν τὴν ἐμφάνισίν των. Διότι τὸ φθινόπωρον ἀρχίζει ἡ τεχνητὴ ζωὴ τῶν κλεισμένων αἰθουσῶν καὶ τῶν κλειστῶν θεάτρων καὶ τῶν ὀραίων συναυλιῶν καὶ τῶν χορευτικῶν ἐσπερίδων.

Τὰ θερινὰ φορέματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔρχονται καὶ παρέρχονται σχεδὸν ἀπαρατήρητα. Ἡ ἐξοχή, τὰ ταξείδια, τὰ λουτρά, ἡ ζέστη σκορποῦν τὸν κόσμον εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος καὶ τὸ φόρεμα τότε χρησιμεύει μᾶλλον διὰ νὰ εὐκολύνῃ τὰς μετακινήσεις καὶ τοὺς δρόμους καὶ νὰ ξεκουράζῃ τὸ ἀπὸ τὴν ζέστην ἐξαντλούμενον σῶμα.

Ἴδου διατὶ τὸ φθινόπωρον εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ τῶν νέων ἐφευρέσεων καὶ ἐπινοήσεων τῆς μόδας. Καὶ φέτος ἡ μόδα ἐζήτησε νὰ μεαβαλῇ τὰ γυναικεῖα σώματα εἰς μπαλόνια με τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ κρινολίνου, τὸ ὁποῖον ὁμως ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἀπεκλείσθη, χάρις εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καλαισθησίας τῶν Παρισινῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐφάνησαν πολὺ λογικώτεροι ἀπὸ τὰς μητέρας των τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

Τὸ φόρεμα ἐν τούτοις θὰ εἶναι στολισμένον πολὺ καὶ ἡ ὀραῖες νταντέλες καὶ τὰ κρόσια καὶ τὰ γουναρικά καὶ ἡ μουσελίνες καὶ τὰ τούλια, ἀδελφωμένα ὅλα μαζὴ εἰς συνδυασμοὺς καλλιτεχνικοὺς θὰ στολίσουν φορέματα μᾶλλον χνουδωτὰ καὶ τρόχας καὶ βελούδα. Τὸ κοντὸν φόρεμα φέρεται ἐν γένει νὰ κερδίξῃ ἔδαφος, ἀκόμη καὶ διὰ φορέματα τῆς ὑποδοχῆς καὶ τὸ μπουλωρὸ βασιλεύει πάντοτε, πιστόν εἰς τὴν ἀνατολικὴν καταγωγὴν του, με μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἀπέκτησε πτυχὰς καὶ πλάτος, εἰς βαθμὸν ὥστε ἐμπρὸς νὰ πίπτῃ ὡς σάκκος, ὁμως κομψότερον πολὺ καὶ γραφικώτερον ἐκείνου.

Οἱ ὄμοι κατέρχονται ὁλονὲν πρὸς τὸν βραχίονα τόσον, ὥστε νὰ ἀκολουθοῦν τὴν γραμμὴν του, χωρὶς νὰ σταματοῦν ποθεν καὶ τὸ μανίκι ἔτσι νὰ ἐνώνεται, ὥστε νὰ ἀναδῆκνῇ τὸ κάλλος τῆς ἐπωμίδος, ὅπου, ἐννοεῖται, ὑπάρχει τοῦτο. Χρώματα τῆς μόδας τὸ πράσινον, τὸ καφεῖ (καπουταίνου) τὸ bleu royal καὶ τὸ κόκκινον. Ὅλα αὐτὰ εἰς πολὺ χνουδωτὰ καὶ μαλακὰ ὑφάσματα, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τὰ μαῦρα με ἄσπρο χνοῦδι ἐξακολουθοῦν νὰ κατέχουν πάντοτε τὴν πρώτην θέσιν.

Φιλόκαλος

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ρουλό ἀπὸ βιδέλο.—Κάνετε ὀλίγο πουρέ σπανίκα καὶ βράζετε καὶ 3—4 αὐγά σφιχτά, ἔπειτα πέρνετε βιδέλο ψαχνὸ φέτα, καὶ τὸ ἀνοίγετε με τὸ πίσω μέρος τοῦ μπαλτά. Ἐπειτα τὸ κτυπάτε, ἀλείφετε με τὸ πουρέ, κόβετε τὰ αὐγά λίγο ἀπὸ τὸ μυτερὸ μέρος καὶ τὰ βάζετε εἰς τὸ μέσον τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, τηλίζετε τὸ κρέας, τὸ δένετε καὶ τὸ τιγανίζετε με βούτυρο, ἔπειτα τὸ βάζετε εἰς τὴν κατσαρόλα, τὸ σβύνετε με κρασι καὶ τὸ ψήνετε με ὀλίγη ντομάτα ἅμα εἶναι ἔτοιμο τὸ κόβετε φέτες, τηγανίζετε φετάκια φραντζόλα, τὰ βάζετε τριγύρω στὴν πιπέλα καὶ στὴν μέση σερβίρετε τὸ κρέας. Εἶναι πολὺ νόστιμον φαγητὸν καὶ πολὺ ὀραῖο.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΤΜΗΜΑ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Κλινικὴ Γυναικολογικὴ καὶ Παιδιατρικὴ.

(Ἐναντι Πύλης Ἀδριανοῦ.) Ἐξέτασις ἀπόρων ἀσθενῶν δωρεάν : Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν 8—10 π. μ.

Μαθήματα θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς γυναικολογίας καὶ νοσηλείας.

Μαθήματα μαγειρικῆς

Κλῖναι δι' ἐσωτερικὰς ἀσθενείας.

Ἰατρός. Μαρία Καλαποθῆκη πρόεδρος τμήματος

Ἄνθ' Βασιλειάδου

ἀντιπρόεδρος

Κυρία πολὺ ἀνεπτυγμένη καὶ κατέχουσα διακεκριμένην θέσιν ζητεῖ ἐν καλὸν μάθημα εἰς οἰκογενεῖαν. Εἶναι ἀνωτέρα πάσης συστάσεως καὶ θὰ εἶναι ἐξαιρετικῶς τυχερὰ ἡ μαθήτρια, ἥτις θὰ διδαχθῇ παρ' αὐτῆς. Περισσότεροι πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Τὰ μαθήματα τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς ἤρχισαν ἀπὸ τῆς 1ης 8)βρίου. Μαθήτρια ἐπὶ διδάκτρους διὰ τὸ τμήμα τῶν τεχνιτριῶν ραπτριῶν ἐγγράφονται μέχρι 1ης 9)βρίου. Διὰ τὰ ἰδιαιτέρως μαθήματα τῆς οἰκοκυρικῆς μέχρι 15ης 9)βρίου.

Ὁ κατάλογος τῶν δωρεῶν εἰσαγομένων ἔκλεισε, συμπληρωθέντος τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν.

Δίδακτρα διὰ τὰς τεχνητῆς δραχ. 8 διὰ τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν μόνον. Δρ. 15 δι' ὅλα τὰ μαθήματα. Διὰ τὰ καλλιτεχνικὰ μαθήματα, διὰ τὸ σίδηρον καὶ τὴν μαγειρικὴν 1 δρ. τὸ μάθημα.

Εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν σχεδιάζονται διάφορα σχέδια κεντημάτων καὶ ἐργοχείρων ἐπὶ παντὸς ὑφάσματος, ζύλου καὶ δέρματος.

Κόρη καλῆς οἰκογενείας γνωρίζουσα ἄριστα τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, κάτοχος καὶ σχετικοῦ διπλώματος, καὶ συνιστωμένη θερμότατα παρ' ἡμῶν ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις τῆς εἰς τὸ γραφεῖον μας.